

NEYİ GÖREMİYORUZ?-4

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Allah Teâlâ, kullarının, dünyayı cennete gidebilecekleri bir yer olarak değerlendirmeleri için peygamberler gönderdi. Bu peygamberlerin sonuncusu, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'dir.

Bu bildiğimiz bir hakikat. Ancak bugün insanoğlunun karşılaştığı bir soru bombardımanı var. Bu bombardımanda Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in şimdilik hadis-i şerifleri, daha sonra da kendisi, ondan sonra da getirdiği Kur'an'ı insanoğlunun avucunun içinde oyuncak olarak kullandığı cep telefonları ve benzeri cihazlardan denetlenebilir-yönlendirilebilir duruma düşürülmek istenmektedir.

Peygamber aleyhisselam Efendimiz'le ilgili hepimizin bildiği en bariz hakikatlerden biri, okuma-yazmanın olmadığı bir topluma gelmesidir. Bugün ise cihazların insan gibi okuma yapabildiği zamandayız. Hatta konuştuğunuz yazıya dökülüp okunabiliyor cihaz tarafından. Bu kadar bariz bir farkla karşı karşıyayız.

Bugün Resûlullah aleyhisselam Efendimiz'in hadisleri ve sonrasında sıraya girecek Kur'an-ı Kerim, yazının bu kadar yaygınlaştığı dönemin çocukları tarafından kimsenin kalem kullanmadığı, herkesin hafızasına güvendiği zamanın bilgilerini yorumlamaya kalkılmaktadır. Bu şöyle bir imtihan: Ebu Cehil'ler ve inatçı müşrikler, Resûlullah'ın nübüvvetine ve Kur'an'ına niye karşı çıktılar? Zamanlarındaki yaygın kültürün etkisinden sıyrılamadılar çünkü. Babalarımızın dini ne olacak, bizim için ne derler, endişelerini atamadılar.

O zamanın insanları bu köprüyü atıp Resûlullah'a geldiklerinde iman etmiş olacaklardı. O dönemin Müslüman'ının imtihanı buydu. Anlaşıyor ki bu dönemin Müslümanlar'ının imtihanı da çoluk çocuğun Resûlullah'a saldırdığı zamanda dik duran mümin olabilmektir. **14 asırdan beri gelen müminlerin sapık olmadıklarını ve körü körüne iman etmediklerini kabul edip geçmişi silmeyen Müslüman olmak bu dönemin imtihanıdır.**

Hadis konuşabilmemiz için üç şeye dikkat etmemiz gerekiyor:

- 1- Şeytan herhangi bir projesini aptalca sunmaz hiçbir zaman. Onun geçmiş birikimine yakışmaz bu. Tezgâhından milyarlarca insan geçirmiş biri olarak İblis, "Var sen peygamberini yok say!" demez kimseye, "ne hadisi, ne Kur'an'ı!" demez. Şeytan mantıklıdır, güçlü bir mantığı olduğu için şeytan olmuştur. Allah'a karşı mantığını kullanarak şeytanlaşmıştır. Şeytanın tuzağına alet olmanın yolu da mantıktan geçer. Zaten şeytanın bıçağı, kamçısı, nükleer silahı filan yoktur; tek silahı mantıktır.

İlk eylemi Âdem aleyhisselam üzerindedir ve o da mantıkla kuruludur. İlk cinayeti işletirken de “Öldür bunu da cehennemde ebedî kal” demedi Kabil’e. “Ağabeylik biraz saygı görmeyi gerektirmiyor mu, eziliyorsun bu ailede...” dedi.

Çok düşünebilen ve filozof kafalı insanlar, düşüncelerini Resûlullah’a kitlemedikleri sürece şeytana da kolayca alet olurlar bu yüzden. Abuk subuklukları avamdan daha çok yaparlar.

Şeytanın tek silahı mantıkken buna mukabil, müminin silahı da aklını ve canını Resûlullah’a teslim etmektir.

- 2- İslam, akıllıların dinidir ama akıl dini değildir; vahiy dinidir. Allah, akıllıların anlayabileceği vahyi göndermiştir. Akıl seçenekleri arasında bırakmamıştır kullarını. Öyle olsaydı tıpkı demokratik bir sistemdeki gibi “toplumun akıllıları ve ileri gelenleri bir kurul oluştursun ve insanlığı yönetsin” derdi. Bizi göklerden gelen vahiyyle yaşamakla mükellef tuttu ve İslam’ın bu olduğunu söyledi.

Herhangi bir ayet ya da hadis, doğru olmak için akla uygun olmak zorunda değildir. Hatta ayetlerin, bir lise ya da ilahiyat talebesinin aklına tamamıyla uygun olması eksikliklerdir Kur’an-ı Kerim için. O zaman Müseylemetü’l-Kezzap denen adam da kurnaz biri olduğu için Kur’an’ın muadilini yazabilirdi. **Zorlandığında etki görmemiş akıllar, çocukluğundan itibaren bir puta ant içmemiş akıllar, hava dolu bir balon olan topun peşinde ömür çürütmemiş akıllar; Allah’ın izniyle sorunsuz bir biçimde Kur’an’ı ve sünneti anlarlar.**

Kur’an ve sünnet, test edilmek için aklın önüne konamaz. Akıl nedir? Beyne çekiçle hızlıca iki kere vursan akılsız olursun. Akıl bu kadardır.

Akıl, mahlûk olan insanın bir organıdır. O mahlûku yaratan Allah, kitabı ve Peygamberi’nin hadisi yöntemiyle akla test ettirilebilir mi hiç? Buna çılgınlık bile denemez. Akıl, haddini bildiği zaman akıldır ve kendini yaratan karşı güç olduğunu düşündüğünde sapıklıktır.

Bir de diyelim ki aklın süzgecinden geçirmeye kalktık, kimin aklının süzgecinden geçecek? İbni Rüşd seviyesinde olanların mı yoksa halktan kimselerin mi? Güney Afrika eğitim standardındaki insanların mı Avrupa’dakilerin mi? Daha insanlar, bir futbol maçındaki hakem kararı üzerinde bile anlaşıyor!

Bugün için, insanın aklını Allah’ın kitabı ve Resûlü’nün sünnetine süzgeç olarak kullanamayacağını belgeleyen en ciddi pozisyon, İsa aleyhisselaminkidir. Ahlaklı ve iffeti hakkında kimsenin bir şey söyleyemeyeceği bir kadın, kocası olmadan doğum yapıyor; bir erkeğin onun üzerine tutmadığını herkes kabul ediyor, peki doğumu nasıl yaptı? Ya “Allah bilir” deyip kenara çekileceksin ki Kur’an budur, ya da buna çözümü akılla bulacaksın; “babası bizim görmediğimiz biri olmalı, o da Allah’tır...” Hâşâ.

- 3- Hem Kur’an-ı Kerim hem de Resûlullah aleyhisselamın sünneti, geçen yıl bulunmuş sıradan bir tarihî eser değildirler. Bunlar on dört asırdan beri milyonlarca âlim-ilim talebesi mümin tarafından didik didik edilmiştir. Bize ulaşan bir hadis-i şerifin tek bir cümlesi için bile binlerce gece feda edilmiş, sayısız insan ömür çürütmüştür. Dolayısıyla biz, Anıtlar Kurulu’nun gayretleriyle bulunmuş bir Buharî ya da Riyazu’s-Salihin okumuyoruz.

Bugün sosyal medya diye bir şey var; Çin’den bir şey yazılıyor, ona yorum Güney Afrika’dan geliyor ve Kuzey Almanya’dan da ikisine birden yorum yazılıyor. Tereddüt etmeden diyebiliriz ki tarih boyunca âlimlerimiz de hadis-i şerifleri böyle taramışlardır: Medine’de duyulan bir hadis, Buhara’da sahih olup olmadığıyla ilgili bir yoruma tâbi tutulmuştur. Üç ay sonra Şam’dan, Yemen’den gelen birisi, Özbekistan’dan yapılan yorumu karşılaştırmıştır sözgelimi. Bu karşılaştırma ve incelemeler tam üç asır boyunca da sürmüştür.

İşte biz bu devasa birikim üzerinden “Resûlullah dedi ki” diyoruz!

Bugün biz, “Resûlullah dedi ki” cümlesinden rahatsız olan birinden rahatsız filan olmayız, onu yok sayarız!

Bu pencereden bakarak, bizzat Resûlullah aleyhisselamdan imanımızı ilgilendiren ve sonu cennet olan sözlerini dinliyor gibi hadis-i şerifleri dinleyelim:

Enes ibni Malik rivayet ediyor: “Sizden biriniz, kıyametin koptuğunu gördüğünde elinde bir fidan varsa onu diksin.” (Ahmed bin Hanbel, Müsned, 12902; Buharî, el-Edebu’l-Müfred, 479)

Bir Müslüman olarak ben, Resûlullah aleyhisselamın bu talimatını duydum; kıyametin koptuğunu görüyorum ve elimde de bir armut fidanı var. Tabloyu şu şekilde tasavvur edelim: Kıyametin kopması ne demektir? Deprem gibi bir şey mi?.. Keşke deprem olsa; düz bir yere çıkıp kurtulmak mümkün olurdu. Kur’an’ımız nasıl tarif ediyor kıyametin sahnesini: “Dağlar pamuk ipliği gibi savrulacak.”

Yani kıyametin kopması, Ağrı Dağı’nın senin üzerine gelmesi demek. Erciyes bir başka yere uçuşuyor... Dağların uçtuğu yerde şehirler ne olacak kim bilir... Okyanuslar da “ateş olup yanacak...” Bunları görüyor bir insan ve elinde de ağaç fidanı var. Bize göre Peygamber’imizin ne demesi lazımdı, akılla düşüneceksek eğer: Hemen kelime-i tevhit söyle!

Ama ne buyuruyor: Elinizdeki fidanı dikin.

Peki sonra kim yiyecek o meyveyi? Dünyada insan kalmayacak ki.

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem, ümmetini eğitmek için gelmiştir. Bu hadis, herhâlde ziraatı teşvik ediyor değil, insan eğitiyor bu hadis. En uç ve korkunç sahneden en basit örneği veriyor. Zaten korkudan düşüp öleceğin bir sahnede sana, işini yapmanı ve fidanı dikmeni söylüyor hadis. Çünkü mümin, en vahşi sahnelerden en ümitvar sahneleri üretebilen insandır.

Bu hadisleri bize rivayet eden, ‘Resûlullah dedi ki’ dediklerinde sanki Arş’ı görüyormuş gibi huzurlu ve itimat dolu konuşan ashab-ı kiram ne anlamıştı bu hadisten?

- 1- Demek ki kıyamet diye bir akıbetimiz var bizim.
- 2- Kıyametin kopması aylarca-günlerce sürmeyecek. Sur üflenecek ve bitecek kıyamet. Kazmayı getirsen, fidana can suyu vermeye kalkışsan kıyamet çoktan kopmuş olur. Uzun bir süreç değil bu ama buna rağmen, “fidanı dik” diyor. Bundan ne anlaşılır: Demek ki mümin, projeleri için uzun zaman peşinde değildir. Mümin, üreteceği projeler için son saniyeyi bile yeterli görecektir kadar umut adamıdır ve mümin, son saniyeyi bile bir ömür kadar yeterli görür. Çocuk yetiştiren bir mümin, çocuğu 40 yaşına gelmiş ve hâlâ istediklerini gerçekleştirememiş olsa dahi zararda olduğunu düşünmez. 48 oldu; devam. 60 oldu; devam. Bu umut, kendi hayatı için de geçerlidir müminin.
- 3- Dağların pamuk ipliği gibi uçtuğu, denizlerin tuttuğu, mezardan ölülerin dirildiği; yani dünyanın tamamının bir çöplüğe döndüğü sahnede bir fidandan söz ediyor Peygamber’imiz. Fidan dediğin ya otuz santimdir ya otuz beş. Saksısıyla poşete konabilecek kadar bir şey. Dünya, o fidanla ölçüldüğünde trilyonlarca fidan eder. Efendimiz’in, vahşetin ağırlığına verdiği örnekle eyleme verdiği örnek arasında uçurum var, benzerlik bile yok. O bir tek fidanı, karşıdaki büyük manzaraya örnek olarak veriyor. Demek ki müminin yaptığı eylemin küçüğü olmaz. Küçük kelimesi mümin için yoktur. Küçük, Allah’la bağlantısı olmayan

işler için geçerlidir. Mümin ise her işini Allah için yaptığına göre onun küçük işi olmaz, her işi büyüktür.

- 4- Peygamber aleyhisselam, öyle rastladığı için örnek vermez. Aklına fidan örneği geldiği için o örneği vermez.

Fidan örneği, mümin ve ziraat bağlantısına işaret ediyor. Çünkü Kur'an da kâfirlerin yeryüzünde siyasî otorite sağladıkları zaman ziraatı berbat edeceklerini, tarımı çürüteceklerini söylüyor. Son dakikası gelene de Peygamber aleyhisselam, fidan dikmesini söylüyor.

Elbette bu, bütün müminlerin tarımcı olması anlamına gelmiyor ama ziraatın gözümüzde değerli olması gerektiğine işaret ediyor. Çünkü Peygamber aleyhisselamın örnekleri arasına girecek kadar önemli.

- 5- 2. ve 3. maddelerin toplamından şu sonuç çıkar: Müslüman, hayır gördüğü bir işi ertelemez, hayırda acelecidir. Ziraat hayırlı bir iş; ağaç meyve verecek ve ondan kuşlar dahi yiyecek. Kıyamet kopuyor olabilir; yaptığım iş hayırsa benim için ertelenebilirliği olmamalı.

- 6- Kıyametin kopmasına son on saniye var diyelim; o vakti değerlendirmeye işaret ediyor hadis. Ama bir şeye daha zımnen işaret ediyor: "Zamana yemin olsun." Müslüman, saniyeci adam demektir. Çünkü buradaki saniyeleri değerlendiriyor Efendimiz aleyhisselam.

Dolayısıyla Müslüman, randevu verirken "öğleden sonra" demez, "14:15'te gelebilirsin" der, randevusu saniyeliktir. Yemeğini israf etmediği gibi yemek masasında da zamanını israf etmez. Eğer mümin, kıyamet koparken bile üç saniyeyi değerlendirmeye mecbur ise hayatının herhangi bir üç saniyesi asla çarçur edilemez demektir.

- 7- Hadis-i şerif bize büyük bir rahmet kapısı açıyor. Yapabileceğimizi yaptıktan sonra görevimizi yerine getirdiğimizi ifade etmiş oluyor. Allah murat etmiş ki, bu zamandaki müminler; Peygamber'imizin eşi Aişe radiyallahu anha ve kayınçosu Muaviye radiyallahu anh ile test edilecekler. Ben buna ne yapabilirim tek başıma?

Şeytan, sünnet düşmanlığını bir mikrop olarak insanların arasına yaymış; ben ne yapabilirim? İki arkadaşıyla oturup Peygamber aleyhisselamın sünnetini yapabilirim; bu bir fidan dikmektir. Milyonlarca insanın savrulup gitmesine bir şey yapamam. Onlar savrulurken benim köşemde bir arkadaşıyla heyecan içinde, "Resûlullah dedi ki..." dememizdir yapabileceğimiz. Okuyacak kimseyi bulamazsam kendi kızımı alıp evde okurum.

Bu, benim kıyamete karşı yapabileceğim şeydir. Çünkü hadis-i şerif, kıyametin kopması esnasında enkaz altında kalanları kurtarmamı söylemiyor, fidanımı dikmemi söylüyor.

Yapabileceğini yapmak... Peygamber aleyhisselam ordu donatırken bir avuç buğday getirip veren var. Münafıklar da kıs kıs gülmüşler: "Vay be, kırk bin kişi senin bu buğdayınla doyar ha..." Kur'an'da ayet bu. Hâlbuki o sahabinin evinde başka bir şey yoktu, iki avuç buğdayın birini Resûlullah'a getirmişti; yapabileceği oydu ve yaptı.

- 8- Resûlullah aleyhisselam Efendimiz, düşünce biçimi olarak hem dünya hem ahiret penceresinden ortaklaşa bakarak çözümler üretir ve öyle konuşurdu.

Bu hadis, bir cilt dolusunca "bencil olma" diyor, "kendinden başkalarını da düşün." Bu söz, takvim yapraklarına değil avuçlarımızın içine yazılmalı ve Müslüman'ın gelecekte umudunu asla kesmemesi gerektiği de hiç unutulmamalıdır.

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.